

Deleted scene 2: Pieter komt niet thuis, maar Stijn duikt op terwijl Debby op date is met Rogier

‘Ik weet het, lieverd, maar dit is overmacht. Ik kan hier ook niets aan doen.’

Ik laat boos mijn adem ontsnappen als ik Pieters woorden hoor en verplaats mijn telefoon naar mijn andere oor, terwijl ik met mijn vrije hand probeer om Suus’ legging weer omhoog te trekken. Ze ligt te jammeren op de bank. De vieze luier ligt naast me op de grond. Het is niet eerlijk om mijn irritatie op Pieter te botvieren, maar hij kiest ook wel het meest onmogelijke moment van de dag om te bellen en dan ook nog eens met slecht nieuws te komen. Ik had hem elk moment thuis verwacht en nu...

Ik worstel met mijn ene hand en klem dan de telefoon tussen mijn oor en schouder zodat ik twee handen vrij heb. Het lukt me om de legging omhoog te sjoeren, maar nu versta ik weer niet wat Pieter zegt. Het klinkt alsof hij door een kilometerslange betonnen buis praat. Net zoveel kilometers als er tussen ons verwijderd zijn.

‘Mamaaaaa!’ klinkt het uit de keuken nog voordat Pieter kan vragen zijn woorden te herhalen. Er klinkt wat gerommel en een keukenkastje valt dicht.

‘Even wachten, mama is aan de telefoon.’ Ik hou de telefoon weer goed en richt me weer op Suus. ‘Werkelijk Pieter, ik snap niet hoe ze nu pas die vergadering kunnen plannen. En bovendien, jij bent toch de directeur, jij gaat hier toch over? Je kunt het toch verplaatsen of weigeren? Ik bedoel-’

‘De directie van bovenaf komt praten en dat moet blijkbaar met spoed,’ valt Pieter me in de rede. Ik hoor de vermoeidheid in zijn stem als hij verder gaat: ‘Luister, ik kan hier nu gewoon niet weg. Het is niet anders. Ik baal er ook van, maar ik probeer morgen tegen de middag thuis te zijn.’

‘Tegen de middag?’ Mijn stem schiet omhoog. Morgen is het zaterdag. Ik had gepland dat we met z’n viertjes zouden uitslapen, samen zouden ontbijten op bed en dan misschien wat lekkers eten in het dorp, eindelijk ons gezicht eens laten zien. Je weet wel, dat idyllische plaatje.

‘Maaaamaaaaaa,’ Ik hoor gerommel en luid gekletter van plastic op de grond.

‘Koojsje. Ik ben aan de telefoon met papa. Even wachten, zeg ik toch,’ roep ik in de richting van de keuken. Ik hoor mijn eigen scherpe toon en heb direct spijt. Ik wend me met een rotgevoel weer tot mijn telefoon. ‘Ik snap het, echt, maar ik heb je hier ook nodig.’

‘Ja, denk je dat ik dat niet weet, Hil. Iedereen heeft me nodig. Jij hebt me nodig, hier hebben ze me nodig, Debby heeft vragen en mijn ouders klagen ook dat ze me nooit zien. Er wordt aan alle kanten aan me getrokken en ik kan het voor niemand goed doen. De directie

wil cijfers zijn, de cijfers zijn nog niet klaar en bovendien gaan ze er niet blij mee zijn. De recessie is nog altijd merkbaar.'

'Maaaamaaaaaa!'

Er knapt iets in mijn hoofd. 'Is het nu verdomme afgelopen?!' bulder ik zonder aankondiging naar Koosje. Ik schrik er zelf van en de tranen schieten in mijn ogen. Abrupt begint nu ook Suus te huilen. Eerst met geschokte kermen, maar al gauw maakt ze er lange dramatische uithalen van. Om dit kracht bij te zetten, hoor ik nu ook een luide 'weeh' uit de keuken komen.

'Lukt het daar, lieverd?' klinkt het vaag in de buurt van mijn oor.

'Lúkt het? Klinkt het alsof het lukt?' barst ik woedend uit. Ik kan mijn tranen niet meer bedwingen. Ze rollen met de vaart van een opengedraaide kraan over mijn wangen, terwijl mijn twee dochters in oorverdovend jankconcert laten horen. Ik kan mijn eigen gedáchten niet eens meer horen, laat staat dat gewauwel van Pieter op veilige afstand. Lekker dan.

'Rustig nou,' waagt Pieter dan ook nog te zeggen.

'Rústig?' roep ik verontwaardigend terwijl het gehuil onverstoort in kanon doorgaat, 'ik ben niet meer rustig. Ik ben kapot Pieter, hoor je me? Kapot! Het is vreselijk zo! Ik voel me doodeenzaam. Ik heb geen momentje voor mezelf. Ik zie geen mens behalve Debby en die is ook de helft van de tijd de hort op met Jan en alleman. Zij kent meteen het halve dorp en ik? Ik zit hier met een roddelzieke buurvrouw en twee kleine meiden die hun vader missen. Het. Is. Niet. Leuk.' Ik eindig stellig en veeg met een vastberaden gebaar de tranen van mijn wangen. Ik haal mijn neus op en wil Suus oppakken. Dat gaat niet met die stomme telefoon in mijn hand.

'Ik moet ophangen,' mompel ik en zonder Pieters reactie af te wachten, druk ik het gesprek weg. Mijn handen trillen en ik heb moeite om rustig te worden.

'Och, meisje, het spijt me.' Ik pak Suus op en hou haar stevig tegen me aan. Het huilen houdt aan, ik voel haar lijfje schokken onder mijn handen. Ik voel me de slechtste moeder ooit. En dan komt ook Koosje huilend de woonkamer binnen om dat statement nog eens te onderstrepen.

Ze blijft bij de deuropening staan. 'Mama, jij schreeuwt tegen mijhijjj!' Ze drukt haar handen tegen haar ogen en begint hartverscheurend te snikken. 'Ik mis papa! Ik wil papa!'

Oké, correctie: nú pas voel ik me de slechtste moeder ooit.

Ik loop met Suus in mijn ene arm op Koosje af en probeer haar met mijn andere arm tegen me aan te klemmen. Ze draait zich direct uit mijn greep. 'Nee! Mama, jij bent stom! Ik wil papa. Paaapaaaaa!' gilt Koosje nu, waardoor het snikken van Suus direct weer overgaat in een oorverdovend geschreeuw.

'Hou op,' prevel ik in de lucht en wieg Suus heen en weer. Eén tegelijk dan maar. Ik richt me op Suus en probeer het gegil van Koosje buiten te sluiten. 'Sssss, het is al goed. Mama is niet boos.' Ik druk het schokkende lijfje tegen me aan en strijk met mijn hand over haar ruggetje. 'Ssst.' Ik voel ondertussen de tranen onverminderd over mijn eigen wangen glijden en doe een heldhaftige poging om mezelf onder controle te krijgen. Mijn telefoon gaat. Ik negeer het. Pieter moet verdomme toch begrijpen dat ik nu wel iets anders aan mijn hoofd heb.

'Paaapaaaaa,' gilt Koosje echter en stort zich op mijn telefoon. Vraag me niet hoe een vierjarige zo behendig is, maar voor ik kan ingrijpen heeft ze het ding aan haar oor.

'Paaapaaa?' Met grote halen huilend druk ze met twee handen mijn telefoon tegen haar natte wang. Ik hoor Pieters stem in de verte praten. Het lijkt Koosje godzijdank iets te kalmeren.

Ik loop, al wiegend met Suus in mijn armen, naar de keuken en zak op een stoel neer. Ik registreer amper dat de vloer bezaaid ligt met tientallen Tupperware bakjes en deksels, in alle kleuren en maten. Ik druk mijn nog nasnikkende peuter tegen mijn borst en wieg inmiddels ook mezelf zachtjes heen en weer.

Zo kan het niet langer. Ik sluit mijn ogen en focus me op mijn ademhaling, die langzaam kalmeert. Dit kan zo niet langer, herhaal ik in gedachten. Ik kan dit niet meer, ik wil dit niet meer. Ik zucht nogmaals diep en prevel woordjes tegen de zachte haartjes van Suus. 'Mama is niet boos, mama is gewoon moe. En eenzaam,' fluister ik zachtjes, in de wetenschap dat mijn peuter hier helemaal niets mee kan.

'Moe,' hoor ik haar herhalen.

Ik glimlach even. 'Ja, mama is moe.'

Ik hoor Koosje verongelukt praten in de woonkamer. Een paar tellen later staat ze echter in de keuken. Haar wangen rood van opwinding en nat van de tranen. Ze kijkt me met een diepe frons aan, maar houdt de telefoon in de lucht. 'Papa. Hij moet komen.'

Ik ben het roerend met mijn dochter eens.

Ik pak de telefoon van haar aan en hou hem aan mijn oor. Ik weet niet wat ik moet zeggen, en dus zwijg ik maar.

'Hil? Ben je daar?'

Ik knik en voel mijn tranen opnieuw opwellen. Ik wil niet meer huilen.

'Hilde? Lieverd?' Pieters stem klinkt bezorgd.

'Ja, ik ben er,' fluister ik dan.

'Oké.' Het blijft even stil aan de andere kant. Dan schraapt Pieter zijn keel. 'Ik eh, ik wou dat ik er kon zijn. Lieverd, het spijt me, ik...'

'Ik weet het,' antwoord ik. 'We hebben hiervoor gekozen. Het komt wel goed.'

'Het komt goed en dit is maar tijdelijk. Ik eh... ik zoek een andere baan. Maar ik kan... Wacht even.' Er klinkt gerommel aan de andere kant van de lijn. Gedempte stemmen. Ik bijt op mijn lip en kijk naar Koosje, die me afwachtend aan staat te kijken.

'Komt papa?'

'Nee, lieverd, papa moet werken.'

Koosjes lip begint alweer te trillen, wanneer ik Pieters stem opnieuw hoor. 'Ben ik weer. Ik moest even... Ik moet die vergadering in.'

Ik trek Koosje tegen me aan, dit keer laat ze zich gewillig knuffelen. Haar armen glijden om mijn nek en ze duwt haar natte neus in mijn hals. 'Koosje wil je nog even spreken, ze mist je.'

'Oké,' Pieter klinkt gelaten. Ik geef de telefoon met een verslagen gevoel aan Koosje.

'Papa?' Haar stem trilt. 'Papa, kom je naar huis?'

Ik kijk toe hoe haar blik versombert, terwijl Pieter haar uitlegt dat hij morgen pas thuiskomt. Ze heeft haar vader deze week maar één avond kort gezien. Elke dag heeft ze naar hem gevraagd. Als ze 's ochtends wakker wordt, vraagt ze als eerste of haar vader er is en als ze naar bed gaat, is ze elke keer weer hoopvol of hij er zal zijn als ze wakker wordt.

'Oké,' zegt ze dan met een klein stemmetje. Ze geeft de telefoon een kus en steekt haar armpje dan weer uit naar mij. Ik neem de telefoon aan en klem hem tussen mijn schouder en oor, zodat ik mijn beide meiden kan vasthouden. Ik vind wat troost in de warme lijfjes.

'Het spijt me, het lukt me echt niet eerder dan morgen. Ik beloof dat ik volgende week meer thuis zal zijn. Misschien...misschien kan ik een of twee dagen thuiswerken. Een en ander verzetten.'

Ik knik. 'Goed,' fluister ik, ik hoor zelf hoe weinig hoopvol het klinkt. Ik kan het niet meer opbrengen, ik ben doodmoe.

'Oké,' zegt Pieter weer. 'Ik moet er nu vandoor. De vergadering begint.'

Ik knik opnieuw en bijt op mijn lip om mijn tranen tegen te houden. Mijn keel knijpt langzaam weer dicht en ik wil naar adem happen. Ik wil schreeuwen dat het niet goed is, dat hij nu moet komen en dat ik het niet alleen kan. Dat ik hem mis, dat mijn kinderen hem missen. Maar ik zeg niets van dat alles. 'Tot morgen,' prevel ik en ik hang op.

Een tijdje blijf ik zo zitten, mijn beide meiden op schoot. We wiegen zachtjes heen en weer en hun zachte haren kriebelen in mijn nek, terwijl ze zich tegen me aandrukken. Dan hoor ik geluid bij de achterdeur.

Godzijdank, Debby is terug.

Opgelucht richt ik me op. 'Debs, ik...'

De woorden blijven steken in mijn mond als ik een man in de deuropening zie staan. Hij is lang, heeft blonde haren en helderblauwe ogen. Hij draagt een nette broek, met daarboven een witte blouse met de bovenste knoopjes nonchalant open. In zijn hand houdt hij een grote weekendtas, in zijn andere hand een bos bloemen. Zijn blauwe ogen glijden onderzoekend over de met Tupperware bezaaide vloer van de keuken, over de twee betraande en nu ook verbaasde gezichtjes van de meiden in mijn armen en eindigen tot slot bij mijn betraande gezicht. Ik zie een lichte schok over zijn gezicht trekken.

Ik richt me verbaasd op en kijk hem nieuwsgierig, en een tikje onrustig, aan. 'Stijn?'